

Petru și privirea Domnului

Versete călăuzitoare: Luca 22.60,61

Luca 22.60,61: *Și Petru a spus: „Omule, nu știi ce spui”. Și îndată, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul. Și Domnul, întorcându-Se, a privit la Petru. Și Petru Și-a amintit cuvântul Domnului, cum îi spusese: „Mai înainte de a cânta cocoșul, Mă vei tăgădui de trei ori”.*

În această parte serioasă și zguduitoare din istoria lui Petru găsim cum Domnul a lucrat la *inima* și la *conștiința* lui Petru, căci la fiecare restabilire adevărată El lucrează în ambele privințe. Este binecuvântare să se ia seama atent la căile Lui desăvârșite de har cu ai Săi. Rădăcina căderii lui Petru era încrederea în sine însuși, dar ce natură avea această încredere în sine însuși? Nu cred că ea consta în acea părere înaltă generală despre sine însuși, așa cum ea se găsește cu regret așa de des printre credincioși și chiar printre slujitorii Domnului. Încrederea lui de sine era de o altă natură și de o natură mult mai vicleană. Domnul a câștigat cu adevărat sentimentele lui Petru, așa că Petru iubea în faptă și adevăr pe Domnul lui, chiar dacă era încă într-un mod natural. În aceasta constă și latura gravă a căderii lui: el a tăgăduit pe Acela de care inima lui era legată cel mai mult. Ce imagine a omului este aceasta, da, să nu spun: ce imagine a noastră, a fiecăruia?

Rădăcina tăgăduirii lui Hristos de către Petru era încrederea pe care el o avea în dragostea lui pentru Domnul. Aceasta rezultă clar din comportarea Domnului în evanghelia după Ioan 21, atunci când El a restabilit pe deplin pe Petru. „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” Această întrebare a atins natura cea mai lăuntrică a păcatului lui. Domnul a spus ucenicilor înainte de ceasul încercării, că va veni un timp de cernere, da, El le-a făcut chiar cunoscut, că satan voia să-i primească pe toți în mâinile lui, dar că El în mod deosebit S-a rugat pentru Petru: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta” (Luca 22.31,32). Petru nici măcar nu a fost atent și nu a devenit neîncrezător față de sine însuși prin aceste cuvinte și prin răspunsul lui arată nebunia inimii lui: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg și la închisoare și la moarte” (Luca 22.33); la care Domnul îi spune ce va avea loc în realitate. Dar toate acestea erau în zadar pentru Petru; el iubea cu adevărat și din inimă pe Domnul lui; el s-a încrezut deplin în această dragoste; alții pot tăgădui sau părăsi pe Domnul, el niciodată nu va face așa; nu, mai degrabă el ar muri împreună cu El, decât să-l tăgăduiască. Oricât de ciudat ar părea: tocmai în aceasta constă puterea lui satan asupra ucenicului sărman; puterea vrăjmașului consta în faptul că slujitorul iubea pe Stăpânul lui și el se baza pe aceasta. Aceasta era încrederea lui Petru, protecția și sprijinul lui, atunci când i s-a făcut cunoscut ceasul încercării. Dragostea lui adevărată și devotată va putea să reziste celor mai aprige atacuri ale dușmanului în lupta înfierbântată, așa credea el.

Însă Petru era nu numai plin de încredere în dragostea lui pentru Domnul, ci el era și înfocat, și satan a lucrat și prin aceasta. În ambele atitudini el a găsit prilej și ocazie pentru atacurile sale. Poate fi de folos și pentru noi să observăm pașii care l-au dus pe Petru la cădere. Vom

vedea cât de orbit a fost el prin încrederea în dragostea lui pentru Hristos, căci orice treaptă în jos ar fi putut să-i deschidă ochii, dacă el ar fi avut urechi să audă glasul de atenționare:

1. Primul pas este notat în Luca 22.46; compară cu Marcu 14.37: „Simone, *dormi?*” Ce cuvinte venite de pe buzele lui Isus în momentele de groază ale morții Sale și când sudoarea Lui cădea la pământ ca picături mari de sânge! Cât de mult vorbesc ele, dar cu regret ele au fost rostite în zadar.
2. Pasul următor îl găsim în Luca 22.54: „Și Petru Îl urma *de departe.*” După ce el a dormit în timp ce Stăpânul lui Se lupta, el a părăsit pe Domnul, fugind împreună cu celălalt ucenic, și îl găsim acum urmându-L pe Domnul „de departe”. Este aceasta tăria dragostei lui cu care s-a lăudat, care a promis Domnului să-L urmeze în închisoare și în moarte? Cât de mult Cuvântul lui Dumnezeu ne arată cine suntem?
3. Apoi citim cum Petru ședea la foc printre dușmanii lui Isus: „Și aprinzând un foc în mijlocul curții și așezându-se ei împreună, *Petru s-a așezat între ei*” (Luca 22.55). Petru este „departe” de Stăpânul lui și se încălzește „între aceia” care L-au urât și L-au lepădat. Nu este aceasta la fel și astăzi la mulți credincioși?

În legătură cu aceasta doresc să pun cu seriozitate un alt gând pe inima și conștiința cititorilor mei: cât de repede o astfel de poziție ne face familiarizați cu ceea ce este din lume. Gândurile, obiceiurile, vorbirea lumii acesteia ne vor deveni repede naturale și familiare; nu ne simțim străini, nu suntem în afara elementului nostru, ci ne obișnuim repede cu această atmosferă. Când am ajuns într-o astfel de poziție falsă și ochii noștri nu mai privesc la Hristos, atunci un lucru lipsit de importanță ne poate conduce să tăgăduim complet pe Domnul. La Petru era simpla poziție a unei slujnice, afirmația unui om și confirmarea acesteia de către alții, care l-a condus la tăgăduirea totală, repetată: „Omule, nu știi ce spui!” Atunci a avut loc semnul despre care Domnul a vorbit mai dinainte: „Și îndată, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul” (Luca 22.60). Aceasta a trezit în sfârșit conștiința lui, prin aceea că Petru „și-a amintit cuvântul Domnului”. Încrederea în dragostea lui pentru Isus l-a orbit pe Petru în așa măsură că el nu numai că nu a luat în seamă cuvintele Domnului, care l-au atenționat cu privire la furtuna care va veni, ci el chiar s-a împotrivit lor. Dar cât de bine a știut dragostea lui Hristos să-i pună pe conștiință aceste cuvinte. Cât de des este și la noi așa, că uităm atenționările Domnului, până când El Însuși – probabil printr-un mijloc simplu, ca aici – lasă ca ele să lovească în conștiința noastră.

Însă noi avem aici și o altă expresie a purtării de grijă adânci, duioase a lui Isus pentru ucenicul Său sărman – privirea Domnului: „Și Domnul, întorcându-Se, a privit la Petru” (Luca 22.61). Ce copleșitoare este această dragoste minunată, care nu se schimbă, care nu renunță la noi! După ce tocmai trecuse prin întristarea până la moarte și ca subiect al trădării fără inimă a lui Iuda a ajuns în mâinile dușmanilor Săi, Domnul poate totuși să Se gândească la ucenicul Său răătăcit. Ce mângâiere este și pentru noi în aceasta! Această privire a lui Isus a avut efect dublu: ea a zdrobit inima lui Petru, dar ea l-a condus înapoi la Domnul lui, chiar dacă întoarcerea a avut loc cu lacrimi amare: „Și Petru, ieșind afară, *a plâns cu amar*” (Luca 22.62). Harul și gingășia acestei priviri a deschis izvorul inimii sale. Cuvântul Domnului, de care el și-a amintit, a trezit *conștiința* lui, însă privirea Domnului a lucrat la *inima* lui. În

aceasta era inclusă atât mângâiere cât și durere, căci Petru a trăit din această privire până când el a revăzut pe Domnul lui în înviere. Această față, care era așa de desfigurată, ca a niciunui alt om, și această privire erau săpate și păstrate în amintirea lui până în acea dimineață minunată, când Isus a înviat triumfător și S-a arătat mai întâi numai lui Petru dintre cei doisprezece (Luca 24.34; 1 Corinteni 15.5).

Așa sunt față de noi căile minunate de har ale Domnului și bunătatea lui neschimbătoare. Fie ca încrederea în El să se adâncească în inimile noastre, în timp ce renunțăm la orice părere cu privire la așa-zisa dragoste *a noastră*, ca să ne odihnim în dragostea Sa, care niciodată nu uită pe ai Săi și nu obosește cu privire la ei.

(Titlul original: „Der Blick des Herrn” din *Worte der Ermahnung und Ermunterung*, al treilea an de apariție, 1884, pag. 121-126.)